

- Skarżące podnoszą, że Komisja naruszyła zasadę pewności prawa nakładając grzywnę wykraczającą poza symboliczną grzywnę. Stanowi to również odejście od jej praktyki decyzyjnej. Ponadto, zdaniem skarżących, Komisja naruszyła wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien, odmawiając przyjęcia za podstawę grzywny wielkości sprzedaży skarżącej, nie precyzując dostatecznie przyjętej przez nią metody obliczenia grzywny oraz nie uzasadniając takiego odejścia od wcześniejszej praktyki decyzyjnej. Co więcej zdaniem skarżących Komisja naruszyła zasadę równego traktowania traktując skarżące w odmienny sposób niż innego maklera, któremu zarzucono ułatwienia w podobnych okolicznościach w związku z takim samym naruszeniem oraz traktując ostatecznie skarżące tak jak banki, które dopuściły się naruszenia, mimo iż skarżącym zarzucono jedynie działanie w postaci ułatwienia. Skarżące twierdzą, że w wyniku tego nałożone grzywny są w pełni nieproporcjonalne, powodując w ten sposób naruszenie przez Komisję zasady proporcjonalności.

6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia przez Komisję zasady *ne bis in idem*.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2015 r. – National Iranian Tanker Company/Rada

(Sprawa T-207/15)

(2015/C 245/38)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: National Iranian Tanker Company (Teheran, Iran) (przedstawiciele: T. de la Mare, QC, M. Lester i J. Pobjoy, barristers, R. Chandrasekera, S. Ashley i C. Murphy, solicitors)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2015/236 z dnia 12 lutego 2015 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.18) oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2015/230 z dnia 12 lutego 2015 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 267/2012 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 39, s.3) w zakresie, w jakim te akty dotyczą skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie, że art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji Rady 2010/413/WPZiB z dnia 26 lipca 2010 r. (ze zmianami) (zwanego dalej „decyzją”) oraz art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia Rady (UE) nr 267/2012 z dnia 23 marca 2012 r. (ze zmianami) (zwanego dalej „rozporządzeniem”) nie mają zastosowania wobec skarżącej z uwagi na ich niezgodność z prawem; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że podejmując decyzję o ponownym umieszczeniu nazwy skarżącej w wykazie na podstawie tych samych okoliczności faktycznych, które zostały zakwestionowane przez Sąd w wyroku z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie T-565/12 NITC/Rada („zwanym dalej wyrokiem „NITC/Rada”), Rada naruszyła zasady *res iudicata*, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań oraz ostateczności orzeczeń, a także naruszyła prawo skarżącej do skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

2. Zarzut drugi, w którym skarżąca utrzymuje, że Rada nie spełniła warunków, pozwalających jej na umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie, w szczególności posłużyła się argumentem, że skarżąca udziela finansowego lub logistycznego wsparcia rządowi Iranu. Zarzut udzielania wsparcia finansowego został zakwestionowany przez Sąd w wyroku NITC/Rada. Skarżąca nie wspiera finansowo rządu Iranu, zaś rząd Iranu nie czerpie korzyści finansowych z działalności skarżącej, ani poprzez jej akcjonariuszy, ani w inny sposób. W wyroku NITC/Rada orzeczono, że udzielanie pośredniego wsparcia finansowego nie wystarczy, aby uznać, że owa przesłanka została spełniona. Zarzut dotyczący udzielania wsparcia logistycznego stanowi jedynie inne ujęcie zarzutów, które zostały omówione w wyroku NITC/Rada. W każdym razie nie zachodzi tu wymagany związek przyczynowy między działalnością skarżącej a rozprzestrzenianiem broni jądrowej, zaś wsparcie, jakiego udziela skarżąca, można co najwyżej zakwalifikować jako pośrednie wsparcie logistyczne.
3. Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że Rada naruszyła jej prawo do obrony, a także prawo do dobrej administracji i skutecznej ochrony sądowej. W szczególności Rada a) nie poinformowała skarżącej o rzeczywistych powodach ponownego umieszczenia jej nazwy w wykazie, ani nie ujawniła dowodów uwzględnionych na jej niekorzyść; i b) przed umieszczeniem jej nazwy w wykazie nie umożliwiła skarżącej przedstawienia jej stanowiska na temat tych rzeczywistych powodów lub dowodów uwzględnionych na jej niekorzyść.
4. Zarzut czwarty, w którym skarżąca twierdzi, że Rada w sposób nieuzasadniony i nieproporcjonalny naruszyła jej podstawowe prawa, w tym prawo do poszanowania jej własności, jej działalności i dobrego imienia. Zaskarżone środki mają dla skarżącej dalekosiężne skutki na całym świecie, zarówno dla prowadzonej przez nią działalności, jak też dobrego imienia i wartości jej przedsiębiorstwa. Umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie będzie miało potencjalnie katastrofalne skutki dla beneficjentów funduszy emerytalnych będących akcjonariuszami skarżącej, którymi w całości są niewinni irańscy obywatele, w większości emeryci. Rada nie udowodniła, że zamrożenie funduszy i środków finansowych skarżącej ma związek z jakimkolwiek prawnie uzasadnionym celem, lub jej nim uzasadnione, ani tym bardziej że jest proporcjonalne do osiągnięcia takiego celu.
5. Zarzut piąty przedstawiony na poparcie wniosku o stwierdzenie, że jeżeli, wbrew argumentom przedstawionym w ramach zarzutu drugiego, art. 20 ust. 1 lit. c) decyzji i art. 23 ust. 2 lit. d) rozporządzenia należy rozumieć w ten sposób, że obejmują a) pośrednie wsparcie finansowe lub b) wsparcie logistyczne niemające związku z rozprzestrzenieniem broni jądrowej, kryteria te byłyby niezgodne z prawem oraz nieproporcjonalne względem celów decyzji i rozporządzenia. Arbitralny zakres tych kryteriów wynikający z tej szerszej interpretacji wykraczałby poza granice tego, co odpowiednie i konieczne dla osiągnięcia tych celów. Tak rozumiane przepisy byłyby zatem niezgodne z prawem.

Skarga wniesiona w dniu 21 maja 2015 r. – Speciality Drinks/OHIM – William Grant (CLAN)

(Sprawa T-250/15)

(2015/C 245/39)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Speciality Drinks Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: G. Pritchard, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: William Grant & Sons Ltd (Dufftown, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed OHIM

Zgłaszający: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny wspólnotowy znak towarowy „CLAN” – zgłoszenie nr 10 025 815